

В тоя момент влязох при тях. Той се обърна към мене за арбитър. Отговорът ми бе, че нито мисъл за плътско минава у мъжа. Балцаров потвърди мисълта ми. Той беше дори спасил една ученичка от удавяне.

Изобщо, Балцаров се наложи между нас с добрия си характер, с много логичната и зрялата си мисъл. Затуй го много ценехме и обичахме. Не беше свадлив, а отстъпчив, разбран, винаги буден, на наивник. Не беше мрачен - търпеше негите. Възмущаваше се от някои неща, но предпочиташе да се въздържа. При едно инспекторско изпитване на игрището го бяхме натоварили да поиска блязове за коланите ни. След това ги въведеха.

Той не парадирал, че е силен като син на революционер и не си е служил с това обстоятелство.

Имаше особени артистични дарби и се прояви като актьор и режисьор. Незабравим е неговия образ на Странджата в "Хъллове" от Ив. Вазов.

Беше силно волева личност. Той стана огняр, мисля, защото предпочиташе да изпита труда и мъката на огнярите. Роден за големи дела, той чувствуваше, че, като обречен на някой идеал, беше готов да отиде до край и да умре за него.

Атмосферата в училището създаде условия за протест и недоволство, оттам - скритост в характера му и голяма смелост. Последната той прояви в речта си на банкета, след завършването ни.

Видях го последен път във Варна през 1941 година.

Записан разговор във Варна на 18 март и 1 април 1948 год.

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

ИНСТИТУТ ЗА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА

